

LA CRÒNICA

Enric Ramionet

Llagostera al mirall

Aquesta setmana el meu poble s'ha situat davant del mirall de TV3. Coincidint casualment amb la festa major, la caravana de la televisió pública catalana va desembarcar a la plaça més cèntrica, hi va desplegar tècnics, instal·lacions i els periodistes del programa *Divendres* i això, durant aquests dies, s'ha convertit en un dels actes més celebrats de la història de les festes locals. Sense que la comparació tingui cap intenció capciosa, diria que ha suscitat entre els habitants de Llagostera una excitació comparable a la que experimentaven els vailets dels anys seixanta quan un circ hi parava les veles. Però, a més, durant tres dies reals i cinc de virtuals, a qui va estar atent se li va oferir la possibilitat de veure, a través de les pantalles que et projecten món enllà, les mateixes imatges i personatges que cada dia es poden contemplar a la intimitat municipal.

La televisió és un mirall i els humans, davant del mirall, busquem instintivament l'angle que eviti les arrugues i les imperfeccions, però, malgrat tot, l'exercici d'observar-te des de l'exterior sempre ofereix la possibilitat de reconsiderar-te, d'avaluar la teva aparença tal com la deuen veure els altres. Per tant, ara potser no podem arribar a conclusions sobre la nostra salut però sí sobre la nostra aparença.

Llagostera, ja ho saben, té un equip de futbol que, més enllà de les lleis i lògiques d'aquest esport, ha abastat cims increïbles i, això, algun mèrit deu tenir. I un equip de patinatge que ha recorregut molt de món i on es concentren hores i hores de dedicació i esforç. Té, tot i que cada cop menys, les particularitats en el llenguatge i en els recursos expressius que va recrear Màrius Serra. Gent que *esturnica* en lloc d'esternudar, que a vegades *aputega* les coses, que parla de *sanglantanes*, *esclàputs* i *aboies* i que, malgrat la traïció dels darrers anys, té

La inauguració de Can Caciques, a finals d'aquest mes de maig ■ J. RIBOT / ICONNA

estaferms i no manaies. I una associació de segadors i segadores que cada any celebra les festes de segar i batre i una de restaurants que organitza quatre campanyes gastronòmiques anuals, i el sorprenent Museu Vilà, i el prodigi de Can Toni de les Eugues, una entitat que dona una segona vida als llibres usats i que prepara, per al proper 14 de setembre, la primera Fira dels Llibres Prohibits del Continent. I un savi que gestiona dos observatoris astronòmics i un nucli antic que malgrat que portes endins oculta moltes angúnies i molta pobresa, llueix un esplèndid aspecte exterior. I Can Caci-

ques, l'interessantíssim centre d'interpretació de la història local que acabem d'estrenar i també, i espero que entenguin l'èmfasi, el Carbó d'Ardenya i Gavarres, que impulsa la Cooperativa Idària i que, com diuen ells, apaga incendis, dona vida al territori i futur a les persones. Un projecte prou rendible socialment per no abandonar-lo a les cruïeres del mercat i al qual, les nostres administracions, haurien d'oferir, com a mínim, el suport que s'ha dedicat a la construcció de carreteres i camps de futbol, o a Spanair, o a Ryanair, o al circuit de Montmeló o a escoles de l'Opus Dei.

LA GALERIA

Jordi Soler

La censura que torna

Fa uns dies, alguns col·laboradors de la revista satírica *El Jueves* es van acomiadar voluntàriament de la publicació com a protesta per un acte de censura comès per l'empresa propietària del setmanari. La censura va consistir a retirar de la circulació els exemplars amb una portada en què apareixia l'encara rei Joan Carles cenyint la corona al seu fill Felip. Només que la corona estava plena de brutícia, cosa que no va agradar als amos d'*El Jueves*, una revista que, tot sigui dit, sempre s'ha caracteritzat per les seves portades, plenes d'irònica mala llet. Fa anys, vaig entrevistar diversos humoristes del setmanari, per desgràcia alguns d'ells ja desapareguts (Perich, Ivà, Gin), i tots em van destacar la llibertat amb què podien fer la seva feina, malgrat que alguna vegada això els hagués ocasionat petits maldecaps puntuals. Estranya força, doncs, el determini dels propietaris de la revista de treure de circulació una portada que es pre-

Fa anys vaig entrevistar diversos humoristes d'El Jueves, i tots em van destacar la llibertat amb què podien fer la seva feina

nia a conya l'abdicació del rei, quan estem tips de veure per televisió, i darrerament sobre els escenaris, l'actor Toni Albà com a grotesca caricatura vivent del rei Joan Carles en la fesomia, els gestos i la veu. Això em porta a la memòria que en els primers anys d'aquest periòdic, quan encara era Punt Diari i els articles encara s'escriuen a màquina, un director em va censurar una tira d'en Sísif perquè hi apareixia un personatge que deia una cosa així com "Tinc per costum encapçalar llistes de lladres". Era època d'eleccions, i el director va argumentar que, en veure el personatge, tothom pensaria en un conegut polític, aleshores en actiu. Evidentment, el físic de ninot que jo havia dibuixat no s'assemblava gens al del polític en qüestió, però aquest detall no es va tenir en compte. Estic segur que si la tira censurada es publicués avui mateix, determinar quin polític es podria relacionar amb l'encapçalador de llistes de lladres seria una feina absolutament esgotadora: són tants, els imputats en casos de corrupció!

Durant el franquisme, la llibertat d'expressió feia anar de bòlit els mitjans informatius perquè, abans de publicar un escrit, havia de passar l'obligatòria censura prèvia, i després de la llei de premsa del ministre Fraga, per les sancions que els podien caure al damunt un cop publicat. És que l'antic mal encara cueja, com una fatídica inèrcia d'aquells negres temps?

Avui dissabte | 22.00 H | TV Girona

FUNDACIÓ VALVI

Retransmissió de la presentació del llibre
Un Mossò amb ànima de capellà
de Joaquim Vidal i Perpinyà.

En l'acte, que va tenir lloc el passat 3 de juny,
també hi van intervenir: Enric Mirambell i Josep Valls.

... mira tots els
programes de
Fundació Valvi
penjats a
la nostra web.

